

Τῇ βάγια μου, τῇ σκλάβᾳ μου τὴν πρὸ ἀπορριξιμαίᾳ μου, καὶ πάλε ν-ναὶ καὶ πάλ' ὄχι καὶ πάλε ὡς μοῦ δόξῃ
 Ρόδ. 2) Οὐδ. οὐσ., τὸ ἀπορρίψεως ἄξιον, τὸ μακρὰν ἀπορριπτόμενον Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. — Λεξ. Αἰν.: Ἡ νόνα δὲν ἐννοίωσε τῆς ξενιτειᾶς τὴ φτώχεια καὶ δὲν ἔγινε ἀπορριξιμαῖο σὲ ξένον τόπο Θράκ. β) Τὸ ἐκθετον βρέφος Κύπρ. γ) Τὸ ἐξ ἀποβολῆς ἔμβρυον Λεξ. Αἰν.

ἀπορριξίμι τό, Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. Πελοπ. (Καλάβρυτ.) — ΧΧρηστοβασ. Διαγών. 37 ἀπορριξίμι Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπορριξιμαῖος. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 240 κέξ.

1) Τὸ ἐξ ἐκτρώσεως προελθὼν ἔμβρυον ἐνθ' ἄν. 2) Ἀπόρριμμα τοῦ σίτου, σκύβαλον Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)

3) Τὸ ἐγκαταλελειμμένον, τὸ περιφρονημένον Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.): Παροιμ. Ἀπορριξίμι κάτεργο 'ς ἀγαθὸ λιμῶνα.

ἀπορριφή ἡ, Κύθηρ. ἀπορριφή Ἰκαρ. ἀπορροφή Κρήτ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπορριφή. Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. ἀπορροφή, ἐνθα τύπ. ἀπορροφή.

1) Ἀπόστημα ἀδένων Κρήτ. Κύθηρ. 2) Φλεγμονὴ τοῦ προσώπου πυώδης Ἰκαρ.

ἀπορρίχνω, ἀπορρίχτω Κάρπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπορρίχτω Κάρπ. κ.ἀ. ἀπορρίχνω σύνθη. ἀπορρίχνον βόρ. ιδίωμ. καὶ Πελοπ. (Μάν.) ἀπορρίχνω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κύθηρ. Προπ. (Ἀρτάκ.) Ρόδ. κ.ἀ. ἀπορρίχνου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ἀπορρίχνου Εὐβ. (Στρόπον.) ἀπορρίχνω Πελοπ. (Γορτυν. Μεσσ. Μάν.) ἀπορρίνω Ἡπ. (Τσαμαντ.) Πελοπ. (Κορινθ. Μαντίν.) ἀπορρίχνω Πελοπ. (Μάν.) ἀπορρίζω Πελοπ. (Μάν.) ἀπορρίβκω Κύπρ. ἀπορρίβκω Κύπρ. ἀπορρίσσω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπορρίττω Καλαβρ. (Μπόβ.) Μετοχ. ἀπορριχτημένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ἀ. ἀπορριχτημένος Ἰος.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπορρίπτω.

1) Θεωρῶ τινα ἀνάξιον προσοχῆς, περιφρονῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ.) Ἰος Κάρπ. Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ.ἀ.) Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Προπ. (Μηχαν.) Ρόδ. Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ἀ.: Εἶδα λοῦται ἐπόρριξές με καὶ θαρεῖς πρὸ πῶς εἶμαι ἓνα σκουπίδι Ἀπύρανθ. Μὴ τὸν ἀπορρίχνετε Σαρεκκλ. Δὲν ἀπορρίχνω γὰρ πρᾶμα κὶ ὅλα χρειάζονται Κρήτ. Ἀπουστὰν ἐπόθαν' ὁ κύρις τῆς ἐπορρίχτηκεν (παρημέλησε τὸν ἑαυτὸν τῆς) αὐτόθ. Πᾶρι μι, μὴ μ' ἀπουρρίξ' Ἀδριανούπ. Ποτ-τέ μου ἐν σὲ ἀπορρίβκω Κύπρ. Ἐπόρριψεν τοὺς συγγενεῖς του τὸ ἐσῆκωσεν τὸν ξένον αὐτόθ. Ὁ Θεὸς ἐν ἀπορρίβκει τὸ πλάσμα τοῦ αὐτόθ. Ἀφοῦ εἶναι καλὴ ἡ καμένη κ' ὕστερα τὴν ἔχουνε ἀπορριχτημένη ὅλοι Ἀπύρανθ. Ἀπορριμμένου κασιᾶ Στερελλ. (Ἀράχ.) Ἀπορριμμένος εἶναι, γιατί' χει θλίψι Ἐμπαρ. || Παροιμ. Ἀπορριχτημένο κάτεργο σὲ ἀγαθὸ λιμῶνα (περὶ τῆς σημασίας ἰδ. ἀπορριξιμαῖος 1) Ἰος || Γνωμ.

Μὴν ἀπορρίχτης ἄνθρωπο μὲ τὴ δική σου γνῶσι, γιατί' δὲν ξέρεις ὁ Θεὸς εἶδα χεὶ νὰ τοῦ δώσῃ Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἀπορριμμένη μ' ἔχουνε σὰν καλὰ μὲν 'ς τὸν κάμπο Σίφν.

Ἐσένα κὶ ἀπορρίχτασι πῶς θὰ μὴν εὖρης ταίρι, κ' ἐσοῦ βρες μὴν βασιλίσσαν ἀπὸ τὸ Κάτ' Ἀπέρι

Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. πβ. Ἀλκίφρ. 1,6 «ἡγάγου με... οὐκ ἀπερριμμένην γυναῖκα, οὐδὲ μίαν τῶν ἀσῆμων».

2) Γεννῶ προῶρως, πάσχω ἀποβολήν, συνηθέστερον ἐπὶ ζώων, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ ἐπὶ γυναικὸς σύνθη. καὶ Καλαβρ.

(Μπόβ.): Ἀπόρριξε ἡ ἀγελάδα - ἡ γίδα - ἡ προβατῖνα - ἡ φουάδα κττ. Ἀπόρριξαν τὰ πρόβατα σύνθη. Ἡ δεινα ἀπόρριξε Αἶγ. Ἀπόρριξε ἡ γ'ναῖκα Θεσσ. (Δομοκ.) Τοῦτ' ἡ γεναῖκα οὐλον τοῖαι ἀπορρίβκει τὰ μωρά της Κύπρ. Πολλὰς γυναῖκες 'ς τὴν ὄψι του ἐλπιούμηνσαν καὶ ἄλλες ἔγκυες ἀπόρριξαν ΑΚαρκαβίτσ. Ζητιᾶν. 78. Γίδα ἀπορριγμένη (ἡ παθοῦσα ἀρτίως ἔκτρωσιν) Ἡπ. || Παροιμ. Ἡ καμήλα τοῦ φτωχοῦ ἀντὶ νὰ γεννήσῃ ἀπόρριξε (ὅτι πολλάκις ὁ πτωχὸς ὑφίσταται ζημίας τότε ἀκριβῶς, ὅταν προσδοκᾷ κέρδος) Ἡπ. || Ποίημ.

ἡ μάννα ν' ἀπορρίχῃ
 ὅταν ἰδῇ τὸν ἥσκιο μας, 'ς τὰ στήθη της τὸ γάλα
 νὰ γίνεταί πικρὴ χολή, περὶδρομος, φαρμάκι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,26. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβάλλω 6. Καὶ μετβ. ἀποβάλλω τὸ ἔμβρυον ἄωρον πολλαχ.: Τὸ πόρριξε ἡ γαδιᾶρα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Τ' ἀπόρριξε ἡ φουράδα Στερελλ. (Αἰτωλ.) 3) Ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν ἐν γένει, ἀπορρίπτω τὸ ἄνθος ἢ τὸν μικρὸν ἔτι καρπὸν Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κύπρ. — ΓΚυριακ. Περονόσπορ. 4: Οἱ ἐλαῖες πόρριψαν φέτι τοὺς ἀθ-θούς Κύπρ. Τὰ πόρριχνει ἡ ντοματέα τὰ ντοματάκια Αὐλωνάρ. «Τὸ σταφύλι ἀπορρίχνει, ρεῦει ἐντελῶς ἢ γίνεταί ριψίτης» ΓΚυριακ. ἐνθ' ἄν. β) Ἀνθῶ προῶρως Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀπόρριξαν οὐλα τὰ κλαριά, γιατί' τὰ ξιγέλας' ἡ καλουκισιά. γ) Βλαστάνω χόρτον, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅταν μετὰ τὰς πρώτας φθινοπωρινὰς βροχὰς φυεταὶ ὀλίγον χόρτον, ἐπακολουθήσῃ δὲ ξηρασίᾳ Ἡπ. Πελοπ. (Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεπεν.): Ἀπόρριξε ἡ γῆς Μάν. Ἐβριξε πρῶμα κὶ θ' ἀπουρρίξ' ἡ γῆς Λεπεν. Ἀμα βρέξ' τοῦ καλουκαίρ' ἀπουρρίχν' ἡ γῆς Αἰτωλ. Δὲ θὰ χουμι καλὴ χροινιά φέτου, γιατί' θ' ἀπορρίξ' οὐ τόπους αὐτόθ.

4) Ἐπὶ ἀνδρός, ἀποσπερματίζομαι Κύπρ.: Ὅταν ἀρκι-νῇ ν' ἀπορρίβῃ ὁ ἄγρως, χοντρύνει ἡ φωνή του. Ἐπόρριψα 'ς τὸν ὕπνο μου. 5) Ἀποπατῶ, ἀποβάλλω τὴν κόπρον μου Κύπρ.: Νὰ πάω νὰ πόρριψω. 6) Ρίπτω, ἀπορρίπτω τινὰ πρὸς τι, ὠθῶ Ἀθῆν. Κάρπ.: Ἄσμ. Δὲν ἦρξες κρίσι νὰ μὲ πᾶς, κριτὴ γὰρ νὰ μὲ κρίνῃ, μόνε 'ς τὸ Θεὸ μ' ἀπόρριξε ποῦ γλήγορο τὸ δίνει Ἀθῆν.

Ἡ ἀάπη πύργους κατελγεῖ, πετένια ρίχτει κάτου
 καὶ παλληκάρια τοῦ σπαθιοῦ πόρριχτει τοῦ θανάτου

Κάρπ. 7) Μεταδίδω νόσον, ιδίωμα κττ. ἡ κάμνω νὰ μεταδοθῇ εἰς τινα Πελοπ. (Μάν.): Δὲν πάω, γιατί' ἔχει βλογιά καὶ θὰ μ' ἀπουρρίξῃ. Εἶναι σπυριασμένος καὶ ἀπουρρίζει ὅποιον πλησιάσῃ. Συνών. κολλῶ. 8) Παύω ρίπτων, τελειῶνω τὸ ρίξιμο Ἡπ. κ.ἀ.: Ἀπορρίχνω τὰ λιθάρια Ἡπ.

ἀπορριχτήμα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορρίχτω, δι' ὃ ἰδ. ἀπορρίχνω.

Περιφρόνησις, ὀνειδισμός: Τ' ἀπορριχτημάτων τὸν ἔχου γ' εὐτό.

ἀπορριχτικός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπουρριχτικός Πελοπ. (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορρίχτω, δι' ὃ ἰδ. ἀπορρίχνω.

Ἐπὶ νοσήματος, μεταδοτικός, μολυσματικός ἐνθ' ἄν.: Ἀπουρριχτικεῖα ἀρρώστια Γέρμ.

ἀπορριχτός ἐπίθ. Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορρίχτω, δι' ὃ ἰδ. ἀπορρίχνω.

Ἀπερριμμένος, παρημελημένος: Παροιμ. Ἀπορριχτὸ καράβι 'ς ἀγαθὸ λιμῶνα. Συνών. ἀπορριξιμαῖος 1.

ἀπόρριψι ἡ, Καλαβρ. (Μπόβ.) πόρριψι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπόρριψις.

1) Ἐκχυσίς τῆς γονῆς τοῦ ἄρρενος, ἀποσπερμάτισις Κύπρ. 2) Ἐπὶ ζώων ἔκτρωσις τοῦ κυοφορουμένου

Καλαβρ. (Μπόβ.): *Μὴ κάμη ἀπόρροιν καμμία κουνέλλα* (νὰ μὴ ἀποβάλλῃ καμμία γουρούνα).

ἀπορροί τό, ἀμάρτ. *πορροί* Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπορροή.

Τὸ εἰς τὰς ὁδοὺς ῥέον ὕδωρ τῆς βροχῆς: *Κάναμε χαντάκι γιὰ νὰ τρέχῃ τὸ πορροί. Τὸ πορροί πῆρε τὸ φράχτη.*

ἀπόρροια ἡ, ἄνδρ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπόρροια.

Τὸ μετὰ τὸ πότισμα ῥέον εἰς τοὺς αὐλακας ὀλίγον ὕδωρ.

ἀπορροῖδι τό, Θῆρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορροῖζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Πληθ., αἱ τελευταῖαι τῶν ὀπωρῶν αἱ εἰς τὸ τέλος τῆς περιόδου λαμβανόμεναι.

ἀπορροῖζω Θῆρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπορροή = πτώσις τῶν φύλλων.

Ἐπὶ τῶν δένδρων, παρέχω τοὺς τελευταίους καρπούς: Ἄσμ.

Ἡπορροῖσαν οἱ συκῆς κ' ἠδειάσανε τ' ἀδέλμα, ἄλλοι κακὸ ποῦ τὰ βροῖκε τοῦ κάβου τὰ κωπέλλια!

ἀπορροκανίδι τό, ἄνδρ. κ.ά. ἀπορροκανίδι Πελοπ. (Λακων.) *πορροκανίδι* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ροκανίδι.

1) Τὸ ἐκ τοῦ ροκανίσματος προερχόμενον λεπτὸν καὶ ταινιοειδὲς ἀπόξεσμα ἐνθ' ἄν.: *Πῆαινε σῶρεψε 'λ-λία πορροκανίδμα* Κύπρ. 2) Λείψανον μικρὸν ἐξ οἰουδήποτε μεγαλυτέρου ὅλου, οἷον τῶν φρυγομένων διτύρων, τὰ συγκαθύοντα τοῦ χοιρείου λίπους κττ. Πελοπ. (Λακων.)

ἀπορροκκίζω Πόντ. (Τραπ.) ἀπορροκκίζω Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ρόκκα.

1) Τελειώνω τὴν διὰ τῆς ἡλακότητος κλῶσιν οἰασθήποτε κλωστικῆς ὕλης ἐνθ' ἄν.: *Ἀκόμηνο οὐτὸ ἐπερροῖτῖσε* Ὁφ. Συνών. ἀπορροκκῶν. 2) Τελειώνω τὴν οἰανδήποτε ἐργασίαν μου.

ἀπορροκκίσιμο τό, ἀμάρτ. ἀπορροκκίσιμο Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορροκκίζω.

Περάτωσις τῆς διὰ τῆς ἡλακότητος κλώσεως. Συνών. ἀπορροκκισμαν, ἀπορροκκωμαν.

ἀπορροκκισμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορροκκίζω.

Ἀπορροκκίσιμο, ὁ ἰδ.

ἀπορροκκωμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορροκκῶνω.

Ἀπορροκκίσιμο, ὁ ἰδ.

ἀπορροκκῶνω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ρόκκα.

Ἀπορροκκίζω 1, ὁ ἰδ.

ἀπορρομβῶ ἀμάρτ. *πορρομβῶ* Κύπρ. *πορρομβίζω* Κύπρ. Μετοχ. *πορρομβόμενος* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Ἐπὶ δένδρων, σχηματίζω λοβούς, δένω τὸν καρπὸν: *πορρομβήσεν ἡ ἀθαδιά μας (ἐξήνθησε καὶ ἔδεσε τὸν καρπὸν). Τ' ἀμπέλια ἀρκινοῦν τῶν πορρομβοῦν. Ἐπορρομβήσαν οἱ ἐλαιές. Ἡ λεμονεὰ πορρομβᾷ λεμόνια.* || Ἄσμ.

Τῶν νὰ τῆς πῆ βερκόλεχνη, ἐν' βέρεκα τῶν λυτίζει,

τῶν νὰ τῆς πῆ γλυκομηλέα, πορρομβόμενη μῆλα.

Καὶ ἀμτβ. δένομαι, σχηματίζομαι, ἐπὶ τῶν καρπῶν: *Ἐπορρομβήσαν τὰ μῆλα - τὰ σταφύλια.*

ἀπορροούγκλι τό, Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ρουγκλί.

Τὸ ἀποκοσκινίδι τῶν σιτηρῶν, σκύβαλον.

ἀπορροουθουνιάζω Νάξ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ρουθουνιάζω.

Ἀπορροουθουνίζω, ὁ ἰδ.

ἀπορροουθούνιασμα τό, Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορροουθουνιάζω.

Ἀπορροουθούνιασμα, ὁ ἰδ.

ἀπορροουθουνίζω Πάρ. ἀπορροουθ'ζω Πάρ. (Λεῦκ.) ἀπορ'θουνίζω Νάξ. ἀπορ'θ'νίζω Μύκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ρουθουνίζω.

Ἀναπνέω ἰσχυρῶς διὰ τῶν ρωθίωνων ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς θυμωμένους Νάξ. Πάρ.: *Ἡπορροουθούνιζεν τόσην ὥρα δίχως νὰ μιλῇ* Νάξ. Συνών. ἀπορροουθουνιάζω.

ἀπορροουθούνιασμα τό, Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορροουθουνίζω.

Ἡ διὰ τῶν ρωθίωνων ἰσχυρὰ ἀναπνοὴ ἢ ὁποία συμβαίνει ὅταν εἶναι κανεῖς θυμωμένος. Συνών. ἀπορροουθούνιασμα.

ἀπορροουφῶ πολλαχ. ἀπορροουφᾶω ἐνιαχ. ἀπορροουφᾶω Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπορροφῶ.

Ροφῶ ἐντελῶς: *Ὅσο περ'σσότερα αἵματα κατορθώσῃ καὶ ἀπορροουφῇ ἓνας τόπος, τόσο περ'σσότερη δύναμις θὰ δείξῃ* ΓΨνχάρ. Ρωμαίικ. γραμματ. 1,156 — Ποίημ.

Δεντρογαλίες τὰ μπράτσα σου κουλουριαστὰ προσμέναν κάποιον ζωὴ νὰ τινάχτουν νὰ τὴν ἀπορροουφῇξουν

ΚΠαλαμ. Βωμ. 2 96.

ἀπόρροουχο τό, Ἀθῆν. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ροῦχο.

Ἐνδυμα παλαιωθὲν καὶ ἐφθαρμένον ἐνθ' ἄν.: *Ὅλο ξέν' ἀπόρροουχα παίρνεις καὶ φορᾷς* Ἀθῆν.

ἀπορροχάζω Πόντ. (Ἀργυρόπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ροχάζω.

Ρέγχω κοιμώμενος. Συνών. ροχαλίζω.

***ἀπορρουπίζω**, μέσ. ἀπορροεπίδκουμι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ρύπος.

Μέσ. δι' ἐκχύσεως γλοιώδους ὕλης ἐκδηλῶ εἴτε ἐπικείμενον τοκετὸν εἴτε ὄργανον πρὸς συνουσίαν, ἐπὶ θηλυκοῦ ζῴου: *Ἀπορροεπιδέκεται τὸ ζῶν.*

***ἀπορροῦπισμα** τό, ἀπορροεπισμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπορρουπίζω.

Ἡ διάθεσις τοῦ *ἀπορρουπίζω, ὁ ἰδ.

ἀπορρωγίζω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ρῶγα.

Ἀποσπῶ τὰς ρῶγας τῆς σταφυλῆς.

ἀπορρωλιν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ ρωλιν.

Τὸ ἐξ αὐτῆς τῆς θηλῆς τοῦ μαστοῦ λαμβανόμενον γάλα καὶ ἐπομένως ἀνόθευτον.

ἀπορρωμανίζω ἀμάρτ. *πορρωμανίζω* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ρωμανίζω.

Ἀποσύρω τὸ ρωμανήσιν, τὸν μοχλὸν δι' οὗ κλείεται ἐσωτερικῶς ἡ θύρα, ἀνοίγω τὴν θύραν: Ἄσμ.

Τὸ εἶνος ἐπορρωμνίζεν τὸ ἡ κόρη ξηψυδίσει.

Συνών. ξεμανταλῶνω, ξερρωμανίζω.

